

Кокиче.

Кокичето не бива да се кжса,
кокичето — моминска първа свѣнь.

Нѣкога, отдавна ще е било,
старъ баща нивята разоравалъ;
малка щерка въ пѣстрото чергило
всѣка заранъ съ ралото извеждалъ.

Негли слънчо пжтьомъ се промъкналъ,
ведогонъ ли — никой не поменя:
въ късна пладня чули я да стене
подъ самото бащино чергило.

И — подкаралъ старъ баща колата,
низъ полето завилнѣла хала,
съ разпилѣни кждри заридала
малка мома въ заснѣжени друми.

Богъ обичалъ плахото момиче,
спрѣлъ фъртунитѣ и рекълъ: —
— Въ снѣжнитѣ ѣ стѣпки всѣка топла
капнала сълза да е кокиче!..

И до сега въ губеритѣ снѣжни
сребърни звънчета се люлѣять...